

Arrest

nr. 264 016 van 22 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 22 december 2019, diende op 2 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 juni 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 17 augustus 2020, op 29 oktober 2020 en op 24 februari 2021.

1.3. Op 15 juli 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een Lor van etnie te zijn en afkomstig te zijn van Fuladshahr in de provincie Isfahan. U heeft vier zussen en één broer. Uw twee zussen N.L. (OV XXX) en Z.L. (OV XXX) verblijven eveneens in België. N. werd in 2014 de vluchtelingenstatus toegekend. Z. diende op 13 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U bent geboren als moslim, maar door verschillende ervaringen begon u geleidelijk aan te twifelen aan de islam, en deze steeds meer in vraag te stellen. U vond echter geen duidelijke antwoorden op uw vragen. In de zomer van 1397 (stemt overeen met de zomer van 2018 in de Gregoriaanse kalender) kwam u opnieuw in contact met een jeugdvriend, genaamd M.A.G.i. U kende hem van vroeger toen jullie regelmatig samen voetbal speelden. Door een ruzie en de verhuis van M. verwaterde indertijd het contact. Toen u M. terugzag na acht jaar, was u verbaasd over de verandering in zijn gedrag. Jullie spraken daarna nog verschillende keren af. U was geprikkeld door de mentaliteitswijziging van M., maar hij wou hier aanvankelijk weinig over kwijt. Tijdens de vierde ontmoeting, in Shahrivahr 1397 (stemt overeen met augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender), vertelde M. dat hij christen was geworden. In Mehr 1397 (stemt overeen met oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender) introduceerde M. u tot de huiskerk die hij frequenteerde, waarna u regelmatig deelnam aan de bijeenkomsten. Op 14 of 15 Bahman 1397 (stemt overeen met 3 of 4 februari 2019 in de Gregoriaanse kalender) was er een viering gaande, totdat er op een gegeven moment op de deur werd geklopt. A., de priester van de huiskerk, probeerde jullie gerust te stellen. M. rook echter onraad, en gebaarde naar u dat u hem via de keuken moest volgen, waarop hij het op een lopen zette. Zonder om te kijken volgde u hem. Jullie namen samen een taxi naar Isfahan, waarna jullie elk jullie vlucht verder zetten. U ging naar uw oom H. in Shahin Shahr, waar u vier dagen verbleef. Uw oom nam contact op met uw vader om hem te informeren over de gebeurtenissen en hem te laten weten dat hij uw laptop en ander bezwarend materiaal moest doen verdwijnen. Twee dagen na de onthulling van de huiskerk viel de ettelaat bij uw ouders binnen. Ze konden niets vinden omdat uw vader uw spullen reeds verborgen had. Ondertussen regelde uw oom uw vertrek, en de vijfde dag na de inval verliet u het land.

U verliet Iran op 20 Bahman 1397 (stemt overeen met 9 februari 2019 in de Gregoriaanse kalender) met een smokkelaar via de grens van Bardagan. Via Turkije kwam u in Griekenland terecht, waar uw vingerafdrukken werden geregistreerd op 28 juni 2019. In Griekenland kwam u in contact met broeder M. en broeder P., waarna u aan zes tot zeven kerkbijeenkomsten deelnam. U liet zich dopen op 5 september 2019. Een maand later verliet u Griekenland. Via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk kwam u op 22 december 2019 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 2 januari 2020. Na uw aankomst in België sloot u zich aan bij de Worship & Grace kerk te Houthalen. U neemt wekelijks deel aan de vieringen en helpt regelmatig bij de activiteiten van de kerk.

Bij terugkeer naar Iran vreest u de Iraanse inlichtingendienst omwille van uw bekering. U vreest een zware straf omdat u als afvallige zal worden gezien.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw karte melli, uw shenasnameh, een verklaring van uw kerkgang in België, uw doopcertificaat en een USB-stick. U legt eveneens kopieën neer van de volgende documenten: vier foto's en een videofragment van uw doopsel, vijf printscreens van uw oude Instagramaccount J.A., vier filmpjes van uw reis van Iran naar België, en een verklaring van de politie waarbij uw zus N. getuigt over A., de smokkelaar die u naar België bracht.

Na het eerste persoonlijk onderhoud gaf u enkele opmerkingen door via uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalt aan omwille van uw bekering vervolging te moeten vrezen. U heeft uw bekering, uw deelname aan de huiskerk en uw contacten met andere bekeerlingen in Iran echter niet aannemelijk gemaakt, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het christendom.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen over uw motivatie om zich tot het christendom te bekeren niet. U geeft aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, dat u vervolgens sinds vier of vijf jaar met serieuze twijfels ten aanzien van de islam kampte, en ondertussen bekeerd bent tot het protestantisme (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 14). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en met serieuze twijfels te maken kreeg, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. U haalt aan dat de gedragsverandering van M. voor u een trigger was om meer te weten te komen over het christendom en u uiteindelijk te bekeren. M. was erg lief, rustig en kalm geworden, hij was veranderd in de positieve zin (CGVS 3, p. 3). Verder verwijst u ook naar de woorden van M. die vol liefde zaten, evenzo ervaart u de sfeer in een kerk als liefdevol (CGVS 1, p. 12, p. 13). Gevraagd wat het christendom voor u betekent, of op welke manier het christendom u geraakt heeft, verwijst u naar het geduld dat u gekregen heeft en uw eigen gedragsverandering, waarbij u meer zelfvertrouwen kreeg (CGVS 1, p. 12, p. 13). Ook toen u via M. in contact kwam met het christendom, stelt u voornamelijk vragen over de gedragsverandering van M., evenzo geeft u dit als reden aan A. waarom u naar de huiskerk wou gaan (CGVS 3, p. 5, p. 7). Verder prikkelde het gedrag van Jezus u op het moment dat u de film de Passion of the Christ zag (CGVS 3, p. 11). Echter, wanneer u gevraagd wordt hoe het christendom dan uiteindelijk geleid heeft tot de gedragsverandering bij M., kan u hier allerminst concreet op antwoorden en herhaalt u gewoonweg steeds maar zeer vaag dat het christendom de gedragsverandering teweeg bracht. Zonder meer. Nogmaals dieper op ingegaan door het CGVS hoe u de gedragsverandering van M. linkt aan zijn nieuwe geloof, komt u opnieuw niet verder dan dat het uw persoonlijke mening was en u geen weet heeft of er meer achter de gedragsverandering van M. zat (CGVS 3, p. 4, p. 5), hetgeen opmerkelijk is, daar net deze gedragsverandering u prikkelde en u nieuwsgierig maakte over het christendom, en bovenal dat u aanhaalt net over zijn gedragsverandering vragen te hebben gesteld, net nadat hij u zijn bekering bekendmaakte (CGVS 3, p. 5). Indien u daadwerkelijk door M. zijn gedragsverandering zodanig aangetrokken werd tot het christendom dat u zichzelf daardoor ook bekeerde, mag worden verwacht dat u dit gedrag perfect kan linken aan en plaatsen binnen het christendom. Wanneer u dan gevraagd wordt naar de verschillen in bescheidenheid tussen de islam en het christendom, gezien u door het bekijken van de film Passion of the Christ verwonderd was van het bescheiden gedrag van Christus, kan u dit evenmin verduidelijken. U stelt dat bescheidenheid in de islam enkel onder woorden wordt gebracht, dat het bovendien ook wordt aangemoedigd, maar dat er geen concrete acties aan worden gekoppeld, terwijl u dergelijke waarden in het christendom wel daadwerkelijk in de praktijk ziet (CGVS 3, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt of er dan geen enkele bescheiden moslim bestaat, baseert u zich op de vaststelling dat u in om uw omgeving geen bescheiden moslim gezien heeft, waardoor u iedereen over dezelfde kam scheert en veralgemeent naar alle moslims, hetgeen de nodige vragen doet oproepen (CGVS 3, p. 11). U geeft dit ook toe dat u enkel kan spreken over uw eigen omgeving, de mensen rondom u (CGVS 3, p. 11). Het is frappant dat u, indien bescheidenheid voor u daadwerkelijk zo'n hoog goed is, binnen de islam hier niet verder naar op zoek zou zijn geweest dan te kijken binnen uw eigen leefwereld. U slaagt er dan ook allerminst in uw bewering dat net die bescheidenheid van Jezus u prikkelde, hard te maken. Even opmerkelijk en bovendien incoherent is met bovenstaande verklaringen, is de vaststelling dat u verklaart in uw hart en ziel eigenlijk niet veel veranderd te zijn sinds u bekeerd bent (CGVS 3, p. 4). Uw verandering van geloof heeft dan ook kennelijk geen wijziging in uw gedachtegoed teweeg gebracht, aangezien u ook als moslim al medeleven met anderen had. U vond

dat behoeftigen verdienen om geholpen te worden, maar u deed wel niet veel, haalt u aan (CGVS 3, p. 4). Verwacht kan worden dat u dan ook diepgaande verklaringen kan afleggen over deze gedragsverandering en wat u uiteindelijk gemotiveerd heeft om zich te bekeren. Dat u het christendom enkel maar associeert, met rust, geduld en een gedragsverandering overstijgt de algemeenheid niet, kan niet overtuigen en klinkt dan ook allerminst doorleefd. Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom en kunnen allerminst overtuigen. Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig en weinig doorleefd, waardoor er twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw bekering.

Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u verklaart geen zaken te zijn tegengekomen die u minder aanspreken in het christendom (CGVS 1, p. 13). Voor een persoon die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde en aldus aantoonde kritisch ingesteld te zijn is dit opmerkelijk. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde kennismaking met en bekering tot het christendom in Iran.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan eveneens een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst en interesse in zijn medekerkgangers. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Behalve dat hij via A. werd bekeerd, weet u geen details te melden over het bekeringsproces van M.. U heeft hem zelfs nooit gevraagd wat de reden was van diens bekering (CGVS 3, p. 3). Verder stelt u dat M. ook contacten had met andere christenen, maar u kan hier verder geen informatie over verschaffen (CGVS 3, p. 3). Het is frappant dat u zo weinig info kunt geven over het bekeringsproces van degene die u zelf in aanraking bracht met het christendom. Overigens heeft u ook vrij weinig kennis over de bekering van A.. U weet niet hoe hij in aanraking is gekomen met het christendom, op welke manier hij bekeerd is, of hoe lang A. reeds bekeerd is (CGVS 3, p. 9). U verwijst weliswaar naar een oude man van rond de 60 jaar, maar hoe en op welke manier deze man dan A. zou hebben bekeerd, kan u niet verduidelijken. U heeft namelijk nooit gevraagd aan A. wie die man was, en of deze man A. dan daadwerkelijk bekeerd zou hebben, waardoor u deze bewering niet kan hard maken (CGVS 3, p. 9). Verder kan u geen informatie geven over de bekering van de overige leden van de huiskerk, omdat u nooit dergelijk gesprek met hen gehad heeft, gezien de afstand tussen u en de overige kerkleden (CGVS 3, p. 9, p. 10). Dit is niet ernstig, daar kan worden verwacht dat u zich interesseert voor de bekering van andere bekeerlingen, evenzo voor hun beleving hierbij en de wijze waarop dit proces geschied is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat A. en M. daadwerkelijk bekeerlingen zouden zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien A. en M. u als bekeerde christenen de weg naar de huiskerk zouden gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.

Vervolgens blijkt u ook weinig kennis te hebben over de bekering van uw zus Z.. Zo weet u aanvankelijk niet wanneer uw zus Z. is bekeerd en hoe ze is bekeerd behalve zeer vaag dat het via vrienden of kennissen was (CGVS 1, p. 4). Dat u tijdens het derde persoonlijk onderhoud dan wel kan zeggen dat uw zus vijf jaar geleden is bekeerd, brengt geen verandering in bovenstaande vaststelling (CGVS 3, p. 11). Immers, u had ondertussen meermaals de kans om uw zus uitgebreid te bevragen. Dat u dit pas deed in functie van het derde persoonlijk onderhoud doet verwonderen. Verwacht mag worden dat jullie, zeker gezien jullie beiden in België verblijven en naar dezelfde kerk gaan, reeds eerder over jullie eigen bekeringsproces in Iran zouden hebben gesproken, te meer daar dit duidelijk los van elkaar gebeurde en jullie beiden daardoor het land hebben moeten verlaten. Dat u dit niet eerder doet, mag verwonderen en ondermijnt eens te meer de waarachtigheid van uw verklaringen oprecht te zijn bekeerd. Vervolgens kan u aanvankelijk niet verduidelijken welke problemen uw zus in Iran heeft gekend (CGVS 1, p. 4, p. 5). U weet weliswaar dat uw zus via een vriend of een kennis is bekeerd, maar op welke manier ze dan bekeerd is of wie deze persoon is, weet u niet (CGVS 1, p. 4; CGVS 2, p. 16). Dat u tijdens het derde persoonlijk onderhoud dan plots stelt dat het een collega betreft, is frappant. Echter, de naam van deze persoon kan u niet weergeven (CGVS 3, p. 11, p. 12). Opmerkelijk is dat u tijdens het derde onderhoud eveneens kan zeggen wat voor uw zus de aanleiding was om zich te bekeren, terwijl u hierover tijdens het tweede onderhoud geen antwoord kon formuleren (CGVS 2, p. 16; CGVS 3, p. 12). U hiermee geconfronteerd, repliceert u dit een paar maanden geleden aan uw zus te hebben gevraagd nadat ze in de kerk in België deze getuigenis heeft afgelegd (CGVS 3, p. 13). Dat u elkaar niet veel zag sinds uw aankomst in België, is geen afdoende uitleg voor uw nalatende houding, daar u sinds december 2019 in

België verblijft en sindsdien ook naar dezelfde kerk gaat als uw zus (CGVS 2, p. 5, p. 6; CGVS 3, p. 13). Dat u niet meer details kreeg ondanks uw vraag en u zich niet wou bemoeien, kan eveneens niet worden weerhouden als afdoende uitleg (CGVS 3, p. 13). Verwacht mag worden dat u op zijn minst vragen stelt over het bekeringsproces van uw zus en hoe zij dit alles beleefd heeft, zeker daar dit een ingrijpend proces betreft. Dat u nagelaten heeft om uw zus te bevragen, die reeds enige kennis had verzameld gezien haar bekering van vijf jaar geleden dateert, noopt er toe te besluiten dat u de oprechtheid van uw bekering en uw vrees hieromtrent niet heeft aangetoond.

Verder bestaan er een aantal incoherenties tussen de verklaringen van u en uw zus Z.. Zo stelt u dat u ongeveer vier of vijf jaar geleden een gesprek had met uw zus over het christendom in Iran, zonder dat uw zus toen verteld heeft dat ze bekeerd was (CGVS 3, p. 12). U stelt pas te beseffen toen u naar België kwam, wat uw zus op dat moment aan u wou duidelijk maken (CGVS 3, p. 12). Dit is vooreerst tegenstrijdig met uw eigen verklaringen, waarbij u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat u in Iran wel degelijk op de hoogte was van haar bekering, daar u toen uw vermoedens had waarna ze u toen vertelde dat ze christen was (CGVS 2, p. 8). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat op basis van de verklaringen van uw zus Z. blijkt dat u op de hoogte was van haar bekering op het moment dat jullie nog beiden in Iran verbleven. Hoewel ze bevestigt dat jullie aanvankelijk indirecte gesprekken hadden over haar bekering, verklaart uw zus verder nog dat jullie ook meer dan één gesprek hadden waarbij jullie rechtstreeks over haar bekering spraken. Gevraagd aan uw zus wat ze u toen precies verteld heeft, repliceert ze dat ze u vertelde over haar keuze voor het christendom (CGVS 3, p. 12; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 21/04/2021, CGVS Z. 3, p. 11). Daar waar u verklaart gewoon een luisteraar te zijn geweest toen uw zus al dan niet rechtstreeks over het christendom praatte en geen belang hechtte aan hetgeen ze zei, stelt uw zus dat u haar in Iran vragen stelde over de verschillen tussen het christendom en de islam (CGVS 3, p. 12; notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 28/10/2020, CGVS Z. 1, p. 16). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er incoherenties bestaan tussen jullie verklaringen over het moment waarop uw zus Z. u ingelicht heeft over haar bekering, wat vanzelfsprekend de oprechtheid van uw bekering in twijfel trekt. Verwacht mag immers worden dat u coherente verklaringen aflegt over het moment waarop u op de hoogte werd gestelde van de bekering van uw zus.

In de kantlijn hiervan dient nog te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u amper interesse vertoonde in de bekering van uw zus, maar toen wel interesse toonde toen M. u aansprak over het christendom, zeker daar de gedragsverandering van M. voor u een trigger was om zich te bekeren. Echter, ook uw zus had aangegeven dat ze zich anders gedroeg en haar zicht op de wereld was veranderd (CGVS 3, p. 12). Dat u de gedragsverandering van uw zus toen niet zou hebben opgemerkt, en dan wel interesse vertoont bij het terugzien van M. enkele jaren later, doet de nodige vragen oproepen. Dat deze twee gesprekken niet op hetzelfde moment plaatsvonden, is geen vergoelijking, daar u reeds sinds een vier tot vijf jaar serieuze twijfels bij de islam verkreeg, hetgeen samenvalt met het moment waarop u het gesprek met uw zus situeert (CGVS 3, p. 12).

Daarnaast staat het onbezonnen gedrag van M. en de onvoorzichtigheid van de huiskerk niet in verhouding met jullie vrees om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Vooreerst is het opmerkelijk dat M. u zo snel toevertrouwde dat hij bekeerd is tot het christendom. Immers, u zag M. voor het eerst terug in de zomer van 2018, nadat jullie in ruzie uit elkaar gegaan zijn, en u hem acht jaar niet gezien of gesproken had (CGVS 1, p. 9). In augustus 2018, reeds tijdens jullie vierde ontmoeting zou hij u dan hebben verteld over zijn bekering tot het christendom (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 7). Dat M. u dit zo snel zou vertellen net nu jullie relatie opnieuw aan het normaliseren was en dus niet goed wetende hoe u hierop zou reageren, is weinig plausibel. Verwacht mag worden dat M. met de nodige voorzichtigheid zou omspringen bij het inlichten van anderen over zijn bekering tot het christendom. Dat jullie boezemvrienden zijn, een diepe vriendschap onderhielden en jullie families elkaar goed kenden, is incoherent met de bewering dat jullie acht jaar eerder in ruzie uit elkaar zijn gegaan en sindsdien niet meer met elkaar hadden gesproken, en dus geen vergoelijking voor het onbezonnen gedrag van M. (CGVS 1, p. 9; CGVS 3, p. 4). Hierbij kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst. Verder is het vrij onbehoedzaam van M. om in het handschoenenkastje van zijn wagen een tekst over het leven van Jezus te bewaren (CGVS 3, p. 6). Het risico bestaat dat een medepassagier hier ook zijn oog op laat vallen of bij een controle van de boorddocumenten, agenten eveneens een glimp van deze tekst zouden opvangen. Dat M. toen niet meer voorzichtigheid aan de dag legde, en deze tekst niet bewaarde op een veiligere plaats, is weinig plausibel, en staat niet in verhouding met de gevolgen na het blootgeven van deze tekst, zeker in een samenleving waar een bekering tot het christendom verboden en strafbaar is. Even onvoorzichtig is de snelheid waarmee A. u mee uitnodigde naar de huiskerk en meedeelde dat hij de priester was (CGVS 3, p. 7). Zo zou hij al tijdens jullie eerste ontmoeting gezegd

hebben dat hij de priester was, enkele dagen nadien voor het eerst over de huiskerk gesproken hebben en zou u reeds een paar dagen later voor het eerst ook effectief naar de kerk zijn gegaan (CGVS 3, p. 7). Dat A. zich er niet beter van zou vergewissen welk vlees hij in de kuip had, of u wel degelijk te vertrouwen was en of u wel degelijk reeds de nodige kennis had in en interesse vertoonde voor het christendom is merkwaardig, gezien het risico er aan verbonden was een nieuw lid in de kerk te introduceren. Opgemerkt dient ook te worden dat jullie geen plan hadden met de huiskerk in geval van problemen met de autoriteiten, hetgeen frappant is, aangezien A. u had gewaarschuwd dat een kerkbezoek gevaren met zich meebrengt (CGVS 2, p. 10, CGVS 3, p. 7). Gelet op de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging van de islam, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft, is dit onbezonnen gedrag van M. en de huiskerk weinig geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Vervolgens kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw eerste kennismaking met het christendom en uw bezoeken aan de huiskerk, wat de oprechtheid van uw bekering verder in vraag stelt. Vooreerst kan u slechts weinig details geven over de eerste tekst die u had gezien bij M. over het leven van Christus (CGVS 2, p. 7). U moet immers het antwoord schuldig blijven wanneer u gevraagd wordt naar de inhoud van de tekst tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, omdat u deze slechts eenmaal had gelezen (CGVS 2, p. 8). Hiermee tegenstrijdig is dan weer de vaststelling dat u tijdens het derde onderhoud plots wel kan zeggen dat de tekst over het laatste avondmaal ging (CGVS 3, p. 6). Verwacht mag worden dat die eerste tekst in uw geheugen gegrift zou staan, aangezien u net door die tekst getriggerd werd en zich daardoor plots aangetrokken voelde tot het christendom, een religie waarvan u vooraf niets afwist behalve dat het een wereldreligie was (CGVS 2, p. 8). Dat dit blijkbaar niet het geval is, doet vragen rijzen bij uw kennismaking met het christendom, en aldus de oprechtheid van uw bekering. Uw bezoeken aan de huiskerk worden eveneens ondermijnd door de vaststelling dat u verklaart nooit een christelijk feest te hebben meegemaakt bij de huiskerk. Ook wanneer u gevraagd wordt ooit Kerstmis te hebben gevierd in de huiskerk, repliceert u dat dit niet het geval is omdat u niet zo lang naar de huiskerk ging (CGVS 3, p. 10). In dit opzicht is het frappant dat u nooit Kerstmis zou hebben gevierd in de huiskerk, daar in de door u geschetste tijdslijn blijkt dat de inval in de huiskerk op 3 of 4 februari 2019 plaatsvond en u sinds oktober 2018 naar de huiskerk ging. U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u zich in die periode in Khuzestan bevond om uw zieke vader bij te staan (CGVS 3, p. 10). Gelet op het feit dat Kerstmis een belangrijk feest is voor de christenen, is het frappant dat u op dit moment niet zou hebben deelgenomen aan de viering in de huiskerk. Dat hier de nodige vraagtekens bij geplaatst kunnen worden, wordt verder versterkt door de vaststelling dat er in die periode een foto van u terug te vinden is op de Instagrampagina van A.B., zoals terug te vinden is in uw administratief dossier. Op deze foto poseert u samen met hem aan een kerstboom en dit op 27 december 2018. Daarenboven legt u zelf een Instagrampost neer, gedateerd op 27 december 2018, waarover u verklaart dat u zich op dat moment in Isfahan bevindt (CGVS 2, p. 4). Hierdoor kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u zich net rond de kerstperiode in Khuzestan bevond. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw bezoeken aan de huiskerk en uw eerste kennismaking met het christendom, wat de oprechtheid van uw bekering verder in vraag stelt.

Overigens dient te worden opgemerkt dat u weliswaar over een zekere basiskennis van het christendom beschikt, doch dat dit ingestudeerd overkomt. Wanneer namelijk diepgaandere vragen worden gesteld, moet u vaak het antwoord schuldig blijven. Deze vaststelling doet verder twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw innerlijke bekering. Zo is het frappant dat u geen duiding kan geven bij de psalmen, terwijl er nochtans enkele psalmen op uw laptop in Iran stonden (CGVS 3, p. 10). U kan zich echter niet herinneren welke psalmen op die laptop stonden omdat u veel vergeten bent van de voorbije twee jaar, alsook weet u niet waar deze in de Bijbel terug te vinden zijn (CGVS 3, p. 10 – 11). Er kan worden gevolgd dat u zich niet alle details herinnert, doch een bekering is een ingrijpende gebeurtenis, waardoor kan worden verwacht dat u zich herinnert welke de eerste teksten of verhalen, of in dit geval psalmen waren, waarmee u in aanraking kwam. Vervolgens is het frappant dat u doorheen de verschillende onderhouds telkens verwijst naar dezelfde twee parabels, met name de parabel van de verloren zoon en de parabel van de zaaier (CGVS 2, p. 5; CGVS 3, p. 14). U aangemoedigd om de parabel van de barmhartige Samaritaan na te vertellen, slaagt u hier niet in, ook niet wanneer u gevraagd wordt om eender wat hierover te vertellen (CGVS 3, p. 14). Dat u niet verder komt dan het spontaan opsommen van twee parabels, doet vragen oproepen. Hoewel u enkele sacramenten kan opsommen, stelt u verkeerdelijk dat er in het protestantisme drie sacramenten van belang zijn, terwijl op basis van de beschikbare informatie blijkt dat de protestanten maar twee sacramenten kennen, met name het doopsel en het laatste avondmaal. U kan echter het belang van het laatste avondmaal niet uit

de doeken doen (CGVS 3, p. 14). Verder kan u geen duiding geven over het bezoek dat Jezus kort na zijn geboorte kende. U verwijst naar herders, maar op de vraag wie dit waren, met hoeveel ze waren, of waarom ze bij Jezus op bezoek kwamen, moet u aangeven dit niet te weten (CGVS 3, p. 15). Verder weet u niet dat Petrus op Pinksteren een belangrijke toespraak hield, wat de brieven aan de Corinthiërs zijn en stelt u verkeerdelijk dat Christus de sterkste man op aarde is, dat Jozef de wenende profeet is en dat Jezus Christus nooit in Egypte verbleef (CGVS 2, p. 16, p. 17; CGVS 3, p. 15). Tot slot blijft u vrij vraag wanneer u gevraagd wordt naar het Oude Testament, waar u louter stelt dat dit diende om de weg vrij te maken naar het Nieuwe Testament (CGVS 2, p. 16). Dat u op meerdere vragen over uw beweerd geloof geen enkel begin van antwoord kan formuleren en bovendien ook foute antwoorden geeft, tast dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerd interesse voor en uw beweerd contact met het christelijke geloof aan. Hoewel u beschikt over een zekere basiskennis, dient te worden opgemerkt dat dit ingestudeerd kan zijn, en u louter om opportunistische redenen uw basiskennis verworven heeft. Verwacht kan worden dat u, die verklaart een bekeerde christen is, meer kennis zou hebben over het christendom. Dat u hier niet in slaagt, tast fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bekering aan.

Met betrekking tot uw bekeringsproces kan dan ook geconcludeerd worden dat uw voorgehouden oprechte en diepgelovige bekering in Iran niet overtuigend is. U kan niet aantonen dat u bewust en met kennis van zaken een overtuigde keuze voor het christendom gemaakt hebt, kan evenmin uw contact met andere christenen in Iran aannemelijk maken, en vertoont een weinig diepgaande kennis over uw nieuwe geloofspraktijk.

Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran. Bovendien slaagt u er evenmin niet in de vervolgingsproblemen na de onthulling van de huiskerk aannemelijk te maken.

Dat uw vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper informatie heeft over hoe het de overige huiskerkleden is vergaan na de inval van de autoriteiten. Verwacht mag worden dat u, die net moeten vluchten is omwille van die inval, geïnteresseerd zou zijn in het lot van de medekerkgangers, ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. Zo weet u niet wat er met de overige kerkgangers is gebeurd (CGVS 1, p. 16 CGVS 2, p. 10, p. 12). Na het incident heeft u niet meer geïnformeerd naar hun situatie omdat u bang was (CGVS 1, p. 16). Verder weet u ook niet wat er met M. is gebeurd nadat jullie wegen zich scheidde in Isfahan (CGVS 1, p. 16). U stelt weliswaar via uw broer M. naar M. te hebben geïnformeerd, maar ook hij had geen verder nieuws. U heeft zelf geen poging ondernomen om met M. contact op te nemen (CGVS 1, p. 16). Vreemd is ook dat jullie geen afspraken meer zouden hebben gemaakt nadat jullie wegen zich scheidde in Isfahan (CGVS 2, p. 10). Vervolgens heeft u slechts weinig informatie over de inval van de autoriteiten bij u thuis twee dagen na de onthulling van de huiskerk. U kan geen soelaas bieden of er al dan niet iemand gearresteerd werd bij de inval bij u thuis (CGVS 2, p. 12). Verder kan u niet preciseren hoeveel agenten bij deze aanval aanwezig waren (CGVS 2, p. 12). Toen er na uw vertrek onbekende personen langskwamen die naar u vroegen, stelt u aanvankelijk niet te weten hoe vaak dit gebeurde en houdt u het op niet regelmatig (CGVS 1, p. 5). Opnieuw incoherent ten opzichte van uw afgelegde verklaringen tijdens uw eerste onderhoud, kan u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wel zeggen dat het om drie keer zou gaan (CGVS 2, p. 3). Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen toen u ervan op de hoogte werd gesteld, voorafgaand aan uw eerste gehoor, en hier vrij vaag over blijft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw zus N. in haar getuigenverlag voor de Belgische politie, wat u neerlegt ter staving van uw motieven, verklaart dat u vier jaar geleden zou zijn bekeerd tot het christendom. Daar de verklaring dateert van 20 februari 2020, kan er van uitgegaan worden dat ze hiermee verwijst naar begin 2016, hetgeen niet overeenstemt met uw eigen verklaringen waar u verklaart in de zomer van 2018 bekeerd te zijn (CGVS 1, p. 3, p. 9). Vervolgens verklaart N. dat u de eerste twee jaar van uw bekering geen problemen heeft gekend, wat eveneens niet overeenstemt met

uw verklaringen, daar u slechts vier tot vijf maanden naar de huiskerk ging alvorens de problemen zich voordeden (CGVS 1, p. 9). Verder stelt uw zus N. dat u in 2018 reeds problemen kreeg, terwijl de inval in de huiskerk dateert van 3 of 4 februari 2019, waarover zij dan weer zegt dat u op 4 februari 2019 in Istanboel was aangekomen (CGVS 1, p. 10). Dat er een incoherentie bestaat tussen uw verklaringen op het CGVS en de door u neergelegde documenten ondermijnt finaal de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Hoewel u zich liet dopen in Griekenland, dient te worden opgemerkt dat dit geen indicatie voor een oprechte bekering vormt. Immers, u verbleef drie maanden in Griekenland en bent na twee maanden reeds gedoopt, waardoor kan worden aangenomen dat u zich eerder om opportunistische redenen heeft laten dopen (CGVS 2, p. 7). Bovendien heeft u amper voorbereidingen moeten treffen voor uw doopsel, kreeg u enkel een datum mee en kende u broeder P. en broeder M. slechts anderhalve maand op het moment van uw doop (CGVS 2, p. 6, p. 7; CGVS 3, p. 16). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u extreem snel na uw aankomst in Europa bent gedoopt. Deze vaststelling wordt kracht bij gezet doordat u niet wist wat de naam van de kerkgemeenschap in Griekenland was. U verklaart dat de kerkgemeenschap geen specifieke naam had (CGVS 2, p. 7). Echter, op uw doopattest staat de naam Bridge Way Church (CGVS 2, p. 7). Na onderzoek, zoals terug te vinden is in uw administratief dossier, blijkt dit om een kerkgemeenschap te gaan die zich bevindt in Texas in de Verenigde Staten. P. en R.V., twee personen die eveneens op uw doopattest vermeld staan, blijken twee missionarissen te zijn van deze gemeenschap die op dit moment in Griekenland verblijven. Dat u dan niet zou hebben geweten aan welke kerkgemeenschap deze personen verbonden waren, ondanks dat u broeder P. een paar keer gesproken heeft (CGVS 3, p. 16), is weinig plausibel. Van een oprecht gelovige kan op zijn minst worden verwacht dat hij weet bij welke kerkgemeenschap hij zich liet dopen. Het feit dat u een doopattest heeft neergelegd, alsook enkele foto's en een videofragment van uw doopsel, wil bovendien niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom.

Dat u na uw aankomst in België de protestantse kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de protestantse kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. In dit verband dient te worden opgemerkt dat, hoewel u aangaf in de islam moeite te kennen met het gegeven dat u niet rechtstreeks met God kon praten aangezien dit steeds via een tussenpersoon moest verlopen, hiermee eveneens verwijzend naar het Arabisch, u in België de redevoeringen in het Nederlands volgt (CGVS 1, p. 11, p. 13; CGVS 2, p. 5, p. 13). Opmerkelijk is dat de taal u niet tegenhoudt om in België uw geloof te belijden. Bovendien moet u op uw zus Z. of broeder Michel beroep doen, omdat u nog niet alles kan verstaan in het Nederlands (CGVS 2, p. 5, p. 6). In deze context is het dan ook ongeloofwaardig dat u geen problemen kent om uw geloof in het Nederlands te belijden, wat andermaal vragen oproept bij uw intrinsieke motivatie om zich te bekeren.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u verschillende zaken wilt delen met uw vrienden over het christendom, kan worden opgemerkt dat u dit profiel pas aangemaakt heeft begin 2020, kort na uw aankomst in België (CGVS 1, p. 6). Hoewel uw profiel- en omslagfoto christelijk geïnspireerd zijn, dient te worden opgemerkt dat er amper christelijke boodschappen terug te vinden zijn. Als u, zoals u verklaarde, al een christelijk getinte boodschap post, blijkt deze bovendien niet openbaar voor iedereen die uw pagina raadpleegt. Bovendien stelt u niet veel Iraanse vrienden te hebben op dit account (CGVS 1, p. 6). Niets wijst er op dat deze Facebookpagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. Vervolgens verwijst u naar uw Instagramaccount J.A., waar u naar eigen zeggen niet meer actief op bent (CGVS 1, p. 6). Hier kan weinig geloof aan worden gehecht, daar uw account nog steeds terug te vinden is. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat dit account nog steeds in gebruik is,

gelet op de vermelding op uw startpagina dat u in België verblijft. Dat u dit onderweg reeds veranderd heeft, en dit bewust deed opdat uw familie niet meer zou worden lastiggevallen, kan niet weerhouden worden als afdoende uitleg (CGVS 3, p. 17). Opmerkelijk is dat u van dit account wel enkele posts kan neerleggen, omdat uw zus deze kon raadplegen vanuit Iran als één van uw volgers (CGVS 2, p. 4). Het vermoeden ontstaat dan ook dat deze pagina nog altijd in gebruik is en u doelbewust bepaalde informatie probeert af te schermen. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u een pseudoniem gebruikt voor deze pagina. Dat J. een verwijzing is naar uw eigen naam en uw vrienden u zo noemden, is geen indicatie opdat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw profiel (CGVS 2, p. 4). Evenmin reikt u concrete elementen aan dat dit wel zo zou zijn. Dat er een foto van u opstaat, alsook van uw ouders brengt geen ander licht op deze analyse. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebook- en Instagrampagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat het vermoeden ontstaat dat u Iran heeft verlaten met uw eigen paspoort via de luchthaven van Teheran. Op het Instagramprofiel van A.B. is immers een foto terug te vinden, waar u op de luchthaven staat, met o.a. een paspoort in uw handen. Deze foto is gedateerd op 30 januari 2019, terwijl u naar eigen zeggen Iran heeft verlaten in Bahman 1397 (januari/februari 2019) via de grens van Bazargan (CGVS 1, p. 8). U stelt naar Urmia gegaan te zijn, en van daar te voet naar de grens met Bazargan te zijn gegaan (CGVS 1, p. 8). Op de achtergrond van de foto is immers een verwijzing te zien naar IKAC, wat overeenstemt met Imam Khomeini Airport City. Het logo op de foto stemt daarenboven overeen met het logo dat te vinden is op de website van de luchthaven zelf, waardoor kan worden aangenomen dat u via deze luchthaven het land heeft verlaten. Hoewel uw zus niet weet of u daadwerkelijk via de luchthaven het land heeft verlaten, bevestigt uw zus wel dat deze foto op de luchthaven moet zijn genomen (CGVS Z., p. 11). Dat u valse verklaringen aflegt over uw daadwerkelijk vertrek uit Iran, doet vermoeden dat u bepaalde informatie over uw vertrek en de omstandigheden van uw vertrek voor het CGVS verborgen wil houden. De vaststelling dat u met uw paspoort legaal het land zou hebben verlaten en er valse verklaringen over aflegt, ondermijnt finaal uw geloofwaardigheid. Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om met uw, vermoedelijk eigen, paspoort het land te verlaten via de luchthaven te Teheran. Het PV dat u neerlegt om aan te tonen dat u problemen heeft gekend met A., de smokkelaar die u naar België bracht, brengt eveneens geen ander licht op bovenstaande analyse. Naast het subjectieve karakter van dit getuigenverslag van uw zus N., dient eveneens te worden opgemerkt dat dit attest aangeeft hoe u van Turkije naar België bent gegaan.

In de kantlijn hiervan zijn er nog een aantal opmerkelijke zaken terug te vinden op het Instagramprofiel van A.B.. Vooreerst stemt de datum op de foto van u op de luchthaven, niet overeen met uw verklaringen. U stelt namelijk dat de huiskerk op 14 of 15 Bahman 1397 (of 3 of 4 februari 2019) is ontdekt (CGVS 1, p. 10), terwijl deze foto gedateerd is op 30 januari 2019, wat zich voor uw vervolgingsproblemen situeert. Door deze incoherentie kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan de onthulling van de huiskerk, de kern van uw vervolgingsproblemen in Iran, wat uw algehele geloofwaardigheid dan ook verder ondermijnt. Vervolgens is op de Instagrampagina van A. een foto terug te vinden, waar jullie zich op een kerkhof bevinden. Ook u had een printscreen neergelegd, waarbij u aan een graf poseert en stelt dat u uw respect wou tonen aan de oom van uw Armeense vriend (CGVS 2, p. 4). Wanneer deze foto's met elkaar worden vergeleken, blijkt dit om dezelfde omgeving te gaan, waardoor het vermoeden ontstaat dat A.B. uw Armeense vriend is, en niet een bekeerde christen. Deze incoherenties ondermijnen dan ook finaal de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw bekering.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat u enerzijds niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en anderzijds dat u in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal

worden door uw omgeving. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u een verhoogd risicoprofiel hebt omwille van uw geloofspraktijk in België waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat u bij terugkeer een groter risico zou lopen om alsnog in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw zus L., N. (OV XXX) moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw zus op 24 januari 2008 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam twaalf jaar later aan in België waar u op 2 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw zus net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat zij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde geen internationale beschermingsnood bestaat.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. U legt uw karte melli en uw shenasnameh neer, hetgeen uw identiteit en Iraanse nationaliteit aantonen, en hier niet ter discussie staat. U legt een USB-stick neer met negen verschillende videofragmenten, alsook een mail met vier verschillende videofragmenten, die allen uw reis van Iran naar België betreffen. Deze hebben niets te maken met uw asielmotieven en worden hier dan ook niet verder besproken. Aan de verklaring van de Worship and Grace kerk kan enkel geloof worden gehecht indien u getuigt van een oprechte bekering, hetgeen zoals hierboven gebleken, niet het geval is.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat wat betreft de opmerkingen van uw advocaat aangaande het eerste persoonlijk onderhoud, aangestipt kan worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor bovenstaande beslissing. Deze opmerkingen vermogen geenszins bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dat u problemen had met de tolk tijdens uw eerste onderhoud, zoals aangegeven door uw advocaat nadien, blijkt allerminst uit het onderhoud. U gaf er namelijk aan de tolk goed te begrijpen en ook op het eind van het onderhoud bevestigde u de tolk goed begrepen te hebben alsook niets te willen vragen of toe te voegen (CGVS 1, p. 3, p. 18).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw zus Z.L. (OV XXX) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

en van artikel 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951; Hij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betoogt dat het aantal doorleefde, aannemelijke en diepgaande verklaringen in ruime mate het aantal verklaringen overstijgen die dat misschien niet waren. Hij legt uit dat hij geïnspireerd werd door het vrijwilligerswerk van M. en dat de bescheidenheid van de christenen de doorslag gaf om zich te bekeren. Er zou geen rekening zijn gehouden met zijn persoonlijkheid en profiel en met zijn verleende volle medewerking. Door zijn doorleefde verklaringen zou hem het voordeel van de twijfel moeten worden verleend. Hij meent wel degelijk blijkt te hebben gegeven van een oprecht geloof in het christendom en hij benadrukt bekeerd te zijn vanuit de innerlijke overtuiging dat dit voor hem het enige juiste geloof is, waaruit hij het meeste 'energie' kan putten. Hij zag de islam als oorzaak voor de problemen die in Iran en in de rest van de wereld voorkomen. Hij zou sinds lange tijd gedegouteerd zijn geraakt in de Islam, reden waarom hij besloot zich te bekeren nadat hij begeistert werd door zijn vriend M.. Hij wijst op zijn grondige kennis van de Bijbel en op zijn persoonlijke en innerlijke beleving die hem overtuigd heeft om door het leven te stappen als christen. Hij meent dat de commissaris-generaal uit het oog is verloren dat iemands beweegreden om een religie in vraag te stellen heel persoonlijk is en verschilt van individu tot individu. Hij legt uit dat hij ervoor gekozen heeft zich te bekeren omdat hij ervan overtuigd was dat het christendom niet alleen de juiste antwoorden biedt op talrijke existentiële vragen dewelke in de islam niet kunnen worden gevonden, maar vooral omdat hij in het christendom liefde en innerlijke rust heeft gevonden, wat in totaal contrast stond met het aanhoudende islamitisch geïnspireerde geweld wereldwijd. Het zou duidelijk zijn dat hij in botsing is gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving. Hij vervolgt dat het niet mogelijk is om contact op te nemen met mensen in Iran om meer informatie te verkrijgen over onder meer het lot van de huiskerkleden. Hij vreest dat dit mensen in gevaar kan brengen en vermoedt dat de Iraanse autoriteiten geen informatie over hem aan derden zullen toevertrouwen. Het zou voor hem alleen maar gissen zijn hoe de autoriteiten de huiskerk op het spoor waren gekomen en hij benadrukt dat er voldoende voorzorgsmaatregelen werden getroffen. De verklaring van zijn kerkgang in België, zijn doopcertificaat, foto's en een videofragment van zijn doopsel zouden zijn bekering aantonen. Hierdoor zal hij als een afvallige worden beschouwd bij terugkeer naar Iran, waarvoor hij vervolgd en bedreigd zal worden. Hij vreest dat de boodschappen over het christendom op zijn Facebook en Instagram onderschept kunnen worden door de Iraanse autoriteiten. Bij terugkeer vreest hij het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing wegens zijn bekering.

2.2. Nieuwe elementen

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen nieuwe stukken.

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier

die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker beweert bekeerd te zijn door het christendom. Via een jeugdvriend, die hij na acht jaar terugzag, zou hij geïntroduceerd zijn tot het christendom. Verzoeker zou sterk aangetrokken zijn geweest door diens gedragsverandering. Tijdens een viering in de huiskerk werd op een bepaald moment op de deur geklopt, waarna verzoeker samen met zijn jeugdvriend op de vlucht sloeg. Twee dagen na de onthulling van de huiskerk zouden de autoriteiten bij zijn ouders zijn binnengevallen. Verzoeker vreest een zware straf bij terugkeer naar Iran omdat hij daar als afvallige zal worden beschouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers bekering tot het christendom. De commissaris-generaal zet uiteen dat verzoekers voorgehouden oprechte en diepgelovige bekering in Iran niet overtuigend is en dat hij niet kan aantonen dat hij bewust en met kennis van zaken een overtuigende keuze voor het christendom heeft gemaakt. Verder wordt in de beslissing niet aanvaard dat verzoeker op basis van zijn geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran en oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker de vervolgingsproblemen na de onthulling van de huiskerk niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal stelt dat het ongeloofwaardig vluchtrelaas een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Verder wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Iran zich zal manifesteren als christen of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving.

In de beslissing stelt de commissaris-generaal aldus de geloofwaardigheid van verzoekers bekering in vraag. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld *dat “in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b) van de Vreemdelingenwet, dit is een

bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Van verzoeker kan verwacht worden uiteen te zetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer nu verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor verzoeker. De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is zodat het van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in zijn nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over zijn beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. De Raad oordeelt omwille van hetgeen volgt dat *in casu* voormelde elementen ontbreken.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen blijk heeft gegeven van een ingrijpende en fundamentele keuze voor het christendom, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde. Verzoeker kon geen gedetailleerde toelichting geven omtrent de impact van zijn bekering op zijn leven en maakt niet aannemelijk dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel zou zijn geworden van zijn identiteit. Hij verklaarde immers expliciet dat hij in zijn hart en ziel niet veel veranderd is (CGVS, 3, p.4). De verklaring dat zijn gedrag niet gewijzigd is, is opmerkelijk nu verzoeker meermaals heeft benadrukt dat net de gedragswijziging van M. de aanleiding vormde voor zijn bekering (CGVS 1, p. 12; CGVS 3, p. 4- 5) en hij ten aanzien van A. vertelde dat het alleen voor de gedragsverandering is dat hij naar de kerk wilde gaan (CGVS 3, p. 7). Verzoeker bleef verder ook uiterst vaag wanneer hem gevraagd werd naar de link tussen de gedragsverandering van M. en het christendom. Zo vertelde hij dat het zijn persoonlijke mening is dat de gedragsverandering van M. te danken was aan het christendom en er misschien veel meer achter zat maar daar geen weet van heeft (CGVS 3, p. 5). Verzoekers relaas getuigt niet van een diepere overtuiging van waaruit hij bekeerd zou zijn tot het christendom. Niet alleen komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan een loutere bewering als zou hij bekeerd zijn vanuit de innerlijke overtuiging dat dit voor hem het enige juiste geloof is, maar werpt hij in zijn verzoekschrift voor het eerst op dat hij de Islam zag als oorzaak voor de problemen die in Iran en in de rest van de wereld voorkomen en dat hij sinds lange tijd gedegouteerd was geraakt in de Islam. De Raad stelt echter vast dat dit betoog niet strookt met de inhoud van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij op zoek is gegaan naar positieve elementen van de islam en die ook gevonden had (CGVS 2, p. 15). Gevraagd naar de precieze reden waarom hij geen voldoening meer vond in de islam, antwoordde hij dat hij naarmate hij ouder werd meer en meer begon te twifelen aan de islam (CGVS 1, 11) en dat hij omwille van de twijfels die hij kreeg over de islam merkte dat hij er vanzelf afstand van aan het nemen was (CGVS 2, p. 14). De commissaris-generaal oordeelde omtrent de ongelooftwaardige diepere overtuiging op goede gronden wat volgt: *“Vooreerst overtuigen uw verklaringen over uw motivatie om zich tot het christendom te bekeren niet. U geeft aan dat u geboren werd als (sjiitische) moslim, dat u vervolgens sinds vier of vijf jaar met serieuze twijfels ten aanzien van de islam kampte, en ondertussen bekeerd bent tot het protestantisme (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 14). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, en met serieuze twijfels te maken kreeg, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. U haalt aan dat de gedragsverandering van M. voor u een trigger was om meer te weten te komen over het christendom en u uiteindelijk te bekeren. M. was erg lief, rustig en kalm geworden, hij was veranderd in de positieve zin (CGVS 3, p. 3). Verder verwijst u ook naar de woorden van M. die vol liefde zaten, evenzo ervaart u de sfeer in een kerk als liefdevol (CGVS 1, p. 12, p. 13). Gevraagd wat het christendom voor u betekent, of op welke manier het christendom u geraakt heeft, verwijst u naar het geduld dat u gekregen heeft en uw eigen gedragsverandering, waarbij u meer zelfvertrouwen kreeg (CGVS 1, p. 12, p. 13). Ook toen u via M. in contact kwam met het christendom, stelt u voornamelijk vragen over de gedragsverandering van M., evenzo geeft u dit als reden aan A. waarom u naar de huiskerk wou gaan (CGVS 3, p. 5, p. 7). Verder prikkelde het gedrag van Jezus u op het moment dat u de film de Passion of the Christ zag (CGVS 3, p. 11). Echter, wanneer u gevraagd wordt hoe het christendom dan uiteindelijk geleid heeft tot de gedragsverandering bij M., kan u hier allerminst concreet op antwoorden en herhaalt u gewoonweg steeds maar zeer vaag dat het christendom de gedragsverandering teweeg bracht. Zonder meer. Nogmaals dieper op ingegaan door het CGVS hoe u de gedragsverandering van M. linkt aan zijn*

*nieuwe geloof, komt u opnieuw niet verder dan dat het uw persoonlijke mening was en u geen weet heeft of er meer achter de gedragsverandering van M. zat (CGVS 3, p. 4, p. 5), hetgeen opmerkelijk is, daar net deze gedragsverandering u prikkelde en u nieuwsgierig maakte over het christendom, en bovenal dat u aanhaalt net over zijn gedragsverandering vragen te hebben gesteld, net nadat hij u zijn bekering bekendmaakte (CGVS 3, p. 5). Indien u daadwerkelijk door M. zijn gedragsverandering zodanig aangetrokken werd tot het christendom dat u zichzelf daardoor ook bekeerde, mag worden verwacht dat u dit gedrag perfect kan linken aan en plaatsen binnen het christendom. Wanneer u dan gevraagd wordt naar de verschillen in bescheidenheid tussen de islam en het christendom, gezien u door het bekijken van de film *Passion of the Christ* verwonderd was van het bescheiden gedrag van Christus, kan u dit evenmin verduidelijken. U stelt dat bescheidenheid in de islam enkel onder woorden wordt gebracht, dat het bovendien ook wordt aangemoedigd, maar dat er geen concrete acties aan worden gekoppeld, terwijl u dergelijke waarden in het christendom wel daadwerkelijk in de praktijk ziet (CGVS 3, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt of er dan geen enkele bescheiden moslim bestaat, baseert u zich op de vaststelling dat u in om uw omgeving geen bescheiden moslim gezien heeft, waardoor u iedereen over dezelfde kam scheert en veralgemeent naar alle moslims, hetgeen de nodige vragen doet oproepen (CGVS 3, p. 11). U geeft dit ook toe dat u enkel kan spreken over uw eigen omgeving, de mensen rondom u (CGVS 3, p. 11). Het is frappant dat u, indien bescheidenheid voor u daadwerkelijk zo'n hoog goed is, binnen de islam hier niet verder naar op zoek zou zijn geweest dan te kijken binnen uw eigen leefwereld. U slaagt er dan ook allerminst in uw bewering dat net die bescheidenheid van Jezus u prikkelde, hard te maken. Even opmerkelijk en bovendien incoherent is met bovenstaande verklaringen, is de vaststelling dat u verklaart in uw hart en ziel eigenlijk niet veel veranderd te zijn sinds u bekeerd bent (CGVS 3, p. 4). Uw verandering van geloof heeft dan ook kennelijk geen wijziging in uw gedachtegoed teweeg gebracht, aangezien u ook als moslim al medeleven met anderen had. U vond dat behoeftigen verdienen om geholpen te worden, maar u deed wel niet veel, haalt u aan (CGVS 3, p. 4). Verwacht kan worden dat u dan ook diepgaande verklaringen kan afleggen over deze gedragsverandering en wat u uiteindelijk gemotiveerd heeft om zich te bekeren. Dat u het christendom enkel maar associeert, met rust, geduld en een gedragsverandering overstijgt de algemeenheid niet, kan niet overtuigen en klinkt dan ook allerminst doorleefd. Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom en kunnen allerminst overtuigen. Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig en weinig doorleefd, waardoor er twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw bekering." Zijn uiterst algemene betoog, dat het aantal doorleefde, aannemelijke en diepgaande verklaringen in ruime mate het aantal verklaringen overstijgen die dat misschien niet waren, kan geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente en draagkrachtige motieven. Verzoeker beperkt zich tot een zeer vage kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen op welke wijze de beoordeling van de commissaris-generaal, zoals *supra* weergegeven, geen stand kan houden.*

Het komt de Raad weinig ernstig voor dat verzoeker, gelet op het ingrijpend karakter van een bekering, geen details kan geven omtrent de bekering van de persoon die hem heeft geïntroduceerd tot het christendom. Het kan volgens de Raad redelijkerwijze worden verwacht dat een persoon die geïntroduceerd wordt tot een andere religie eerst diepgaandere informatie vergaart van de persoon die zijn levensvisie op ingrijpende wijze zou kunnen veranderen. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande terecht wat volgt: *"Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt om zich tot een andere religie te bekeren, kan eveneens een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst en interesse in zijn medekerkangangers. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Dit blijkt vooreerst uit uw opvallend gebrekkige kennis over de personen die u introduceerden tot het christendom. Behalve dat hij via A. werd bekeerd, weet u geen details te melden over het bekeringsproces van M.. U heeft hem zelfs nooit gevraagd wat de reden was van diens bekering (CGVS 3, p. 3). Verder stelt u dat M. ook contacten had met andere christenen, maar u kan hier verder geen informatie over verschaffen (CGVS 3, p. 3). Het is frappant dat u zo weinig info kunt geven over het bekeringsproces van degene die u zelf in aanraking bracht met het christendom. Overigens heeft u ook vrij weinig kennis over de bekering van A.. U weet niet hoe hij in aanraking is gekomen met het christendom, op welke manier hij bekeerd is, of hoe lang A. reeds bekeerd is (CGVS 3, p. 9). U verwijst weliswaar naar een oude man van rond de 60 jaar, maar hoe en op welke manier deze man dan A. zou hebben bekeerd, kan u niet verduidelijken. U heeft namelijk nooit gevraagd aan A. wie die man was, en of deze man A. dan daadwerkelijk bekeerd zou hebben, waardoor u deze bewering niet kan hard maken (CGVS 3, p. 9). Verder kan u geen informatie geven over de bekering van de overige leden van de huiskerk, omdat u nooit dergelijk gesprek met hen gehad heeft, gezien de afstand tussen u en de overige kerkleden (CGVS 3, p. 9, p. 10). Dit is niet ernstig, daar kan worden verwacht dat u zich interesseert voor de bekering van andere bekeerlingen, evenzo voor hun beleving hierbij en de wijze waarop dit proces geschied is. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat A. en M. daadwerkelijk*

bekeerlingen zouden zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien A. en M. u als bekeerde christenen de weg naar de huiskerk zouden geweest hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.” Ook de weinige kennis omtrent de bekering van zijn zus Z.L. (OV XXX), over wie verzoeker het in zijn verzoekschrift trouwens niet heeft, ondersteunt de vaststelling dat verzoeker over weinig informatie beschikte vooraleer hij zich bekeerde, wat de oprechtheid van zijn bekering niet aannemelijk maakt. De in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties tussen de verklaringen van verzoeker en van zijn zus, worden door verzoeker ook onbesproken gelaten en aldus niet betwist.

Gezien de Iraanse context acht de Raad de snelle gang van zaken waarop verzoekers jeugdvriend M. hem verteld zou hebben dat hij bekeerd is en hem geïntroduceerd zou hebben tot de huiskerken niet geloofwaardig. Verder staat het onbezonnen gedrag van M. en de onvoorzichtigheid van de huiskerk, dat blijkt uit het verhoor van verzoeker, niet in verhouding met de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het een ernstig misdrijf is voor een niet-moslim om een moslim te bekeren (zie stuk 13 CGVS “DFAT COI”, p. 32, §3.49: “It is a capital crime for non-Muslims to convert Muslims” – vrije vertaling: “het is een ernstig misdrijf voor een niet-moslim om een moslim te bekeren”), In dit verband werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld wat volgt: “Daarnaast staat het onbezonnen gedrag van M. en de onvoorzichtigheid van de huiskerk niet in verhouding met jullie vrees om ontmaskerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Vooreerst is het opmerkelijk dat M. u zo snel toevertrouwde dat hij bekeerd is tot het christendom. Immers, u zag M. voor het eerst terug in de zomer van 2018, nadat jullie in ruzie uit elkaar gegaan zijn, en u hem acht jaar niet gezien of gesproken had (CGVS 1, p. 9). In augustus 2018, reeds tijdens jullie vierde ontmoeting zou hij u dan hebben verteld over zijn bekering tot het christendom (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 7). Dat M. u dit zo snel zou vertellen net nu jullie relatie opnieuw aan het normaliseren was en dus niet goed wetende hoe u hierop zou reageren, is weinig plausibel. Verwacht mag worden dat M. met de nodige voorzichtigheid zou omspringen bij het inlichten van anderen over zijn bekering tot het christendom. Dat jullie boezemvrienden zijn, een diepe vriendschap onderhielden en jullie families elkaar goed kenden, is incoherent met de bewering dat jullie acht jaar eerder in ruzie uit elkaar zijn gegaan en sindsdien niet meer met elkaar hadden gesproken, en dus geen vergoelijking voor het onbezonnen gedrag van M. (CGVS 1, p. 9; CGVS 3, p. 4). Hierbij kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst. Verder is het vrij onbehoedzaam van M. om in het handschoenenkastje van zijn wagen een tekst over het leven van Jezus te bewaren (CGVS 3, p. 6). Het risico bestaat dat een medepassagier hier ook zijn oog op laat vallen of bij een controle van de boorddocumenten, agenten eveneens een glimp van deze tekst zouden opvangen. Dat M. toen niet meer voorzichtigheid aan de dag legde, en deze tekst niet bewaarde op een veiligere plaats, is weinig plausibel, en staat niet in verhouding met de gevolgen na het blootgeven van deze tekst, zeker in een samenleving waar een bekering tot het christendom verboden en strafbaar is. Even onvoorzichtig is de snelheid waarmee A. u mee uitnodigde naar de huiskerk en meedeelde dat hij de priester was (CGVS 3, p. 7). Zo zou hij al tijdens jullie eerste ontmoeting gezegd hebben dat hij de priester was, enkele dagen nadien voor het eerst over de huiskerk gesproken hebben en zou u reeds een paar dagen later voor het eerst ook effectief naar de kerk zijn gegaan (CGVS 3, p. 7). Dat A. zich er niet beter van zou vergewissen welk vlees hij in de kuip had, of u wel degelijk te vertrouwen was en of u wel degelijk reeds de nodige kennis had in en interesse vertoonde voor het christendom is merkwaardig, gezien het risico er aan verbonden was een nieuw lid in de kerk te introduceren. Opgemerkt dient ook te worden dat jullie geen plan hadden met de huiskerk in geval van problemen met de autoriteiten, hetgeen frappant is, aangezien A. u had gewaarschuwd dat een kerkbezoek gevaren met zich meebrengt (CGVS 2, p. 10, CGVS 3, p. 7). Gelet op de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging van de islam, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft, is dit onbezonnen gedrag van M. en de huiskerk weinig geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn of haar ingeroepen vrees voor vervolging.” De Raad stelt nog ten overvloede vast dat uit informatie bijgebracht door de commissaris-generaal blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet actief op zoek gaan naar huiskerken (Stuk 13 dossier CGVS, landeninformatie, blauwe map DFAT COI Iran, p. 33).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat er voldoende voorzorgsmaatregelen werden getroffen, merkt de Raad op dat hij niet preciseert wat die dan wel zouden inhouden. Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat verzoeker nochtans verklaarde dat er geen ontsnapingsplan was indien er een inval zou zijn in een huiskerk (CGVS 1, 16; CGVS 2, p. 10). Verzoeker gaf enkel aan dat hij gewaarschuwd werd voor de gevaren van een kerkbezoek (CGVS 3, p. 7). Met dergelijk betoog brengt hij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas geenszins aan het wankelen.

De Raad oordeelt dat een theoretische kennis van de bijbel op zich niet voldoende is om te spreken van bekering te meer nu verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk kon maken dat er sprake is van een ingrijpende en fundamentele keuze, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en evenmin enige gedetailleerde toelichting werd gegeven omtrent de impact van zijn bekering op zijn leven. De Raad treedt de overweging van de commissaris-generaal bij, waar die erop wijst dat de basiskennis van het christendom waarover verzoeker blijkt te beschikken, ingestudeerd overkomt nu verzoeker vaak het antwoord schuldig blijft wanneer diepgaandere vragen worden gesteld. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker zich beroept op de kennis van de bijbel, terwijl hij niet in staat is om tijdens het persoonlijk onderhoud details te geven over de eerste tekst die hij had gezien bij M. over het leven van Christus. Het komt de Raad weinig geloofwaardig over dat verzoeker, indien de ontmoeting met M. dermate bepalend was voor zijn bekering en interesse in het christendom, hij enkel kon zeggen dat het een soort van minibiografie betrof (CGVS 2, p. 7). Dat hij de inhoud ervan niet meer kende omdat hij het maar één keer gelezen had is tegenstrijdig met zijn verklaring afgelegd tijdens het derde persoonlijk onderhoud waar hij plots aangaf dat de tekst het laatste avondmaal betrof (CGVS 3, p. 6).

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog verder ondermijnd door het feitenrelaas uiteengezet in zijn verzoekschrift. Verzoeker stelt dat de overige huiskerkleden gearresteerd werden en hij samen met M. een arrestatie kon vermijden (verzoekschrift, blz. 4: *“Enkele dagen voor zijn vlucht uit het land werden de leden van de praatgroep gearresteerd na een inval van de autoriteiten in de huiskerk die verzoeker samen met de groepsleden bezocht. Verzoeker was die dag samen met zijn vriend M. tijdig kunnen ontkomen via de achterdeur en kon een arrestatie vermijden.”* Doorheen de verschillende verhoren verklaarde verzoeker echter niet te weten wat er gebeurde met de overige kerkleden (CGVS 2, p. 10; CGVS 1, 16) en gevraagd of er bij de inval van de huiskerk iemand gearresteerd werd, antwoordde hij het niet te weten (CGVS 2, 12). Omtrent het gebrek aan informatie omtrent het lot van de huiskerkleden na de inval van de autoriteiten oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden wat volgt: *“Dat uw vervolging elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper informatie heeft over hoe het de overige huiskerkleden is vergaan na de inval van de autoriteiten. Verwacht mag worden dat u, die net moeten vluchten is omwille van die inval, geïnteresseerd zou zijn in het lot van de medekerkgangers, ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. Zo weet u niet wat er met de overige kerkgangers is gebeurd (CGVS 1, p. 16 CGVS 2, p. 10, p. 12). Na het incident heeft u niet meer geïnformeerd naar hun situatie omdat u bang was (CGVS 1, p. 16). Verder weet u ook niet wat er met M. is gebeurd nadat jullie wegen zich scheidde in Isfahan (CGVS 1, p. 16). U stelt weliswaar via uw broer M. naar M. te hebben geïnformeerd, maar ook hij had geen verder nieuws. U heeft zelf geen poging ondernomen om met M. contact op te nemen (CGVS 1, p. 16). Vreemd is ook dat jullie geen afspraken meer zouden hebben gemaakt nadat jullie wegen zich scheidde in Isfahan (CGVS 2, p. 10). Vervolgens heeft u slechts weinig informatie over de inval van de autoriteiten bij u thuis twee dagen na de onthulling van de huiskerk. U kan geen soelaas bieden of er al dan niet iemand gearresteerd werd bij de inval bij u thuis (CGVS 2, p. 12). Verder kan u niet preciseren hoeveel agenten bij deze aanval aanwezig waren (CGVS 2, p. 12). Toen er na uw vertrek onbekende personen langskwamen die naar u vroegen, stelt u aanvankelijk niet te weten hoe vaak dit gebeurde en houdt u het op niet regelmatig (CGVS 1, p. 5). Opnieuw incoherent ten opzichte van uw afgelegde verklaringen tijdens uw eerste onderhoud, kan u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wel zeggen dat het om drie keer zou gaan (CGVS 2, p. 3). Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen toen u ervan op de hoogte werd gesteld, voorafgaand aan uw eerste gehoor, en hier vrij vaag over blijft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.”* Dat het gevaarlijk of niet mogelijk zou zijn om contact op te nemen met mensen in Iran om meer informatie te verkrijgen over onder meer het lot van de huiskerkleden doen geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid tussen de notities van het persoonlijk onderhoud met het feitenrelaas uit het verzoekschrift. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker zich niet zou hebben kunnen informeren nu zijn ouders hem in België een bezoek hebben gebracht van december 2019 tot februari 2021 (CGVS 2, p. 16).

Documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moet worden meegewogen

in samenhang met de verklaringen van verzoeker. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de overgemaakte stukken vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze de doopakte op zichzelf voldoende zou zijn om zijn bekering geloofwaardig te achten. De commissaris-generaal merkte terecht een extreem snelle gang van zaken op nu verzoeker al twee maanden na zijn aankomst in Griekenland werd gedoopt en amper voorbereidingen diende te treffen voor zijn doopsel. Het gebrek aan voorbereidingen en het gegeven dat een doopakte enkel aantoonde dat men gedoopt is, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker geen blijk heeft gegeven van een oprechte geloofsovertuiging in het christendom. Samen met de commissaris-generaal acht de Raad het zeer opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat de kerkgemeenschap geen specifieke naam had (CGVS 2, p. 7), terwijl op zijn doopattest (stuk 4, documenten voorgelegd door de asielzoeker, administratief dossier) de naam "Bridge Way Church" staat vermeld en daaronder het adres in de Verenigde Staten van Amerika werd vermeld. Nu verzoeker op geen enkele wijze ingaat op zijn doopakte en de inhoud ervan ook niet verder bespreekt, kan de Raad de volgende motieven van de commissaris-generaal dienaangaande bijtreden: *"Hoewel u zich liet dopen in Griekenland, dient te worden opgemerkt dat dit geen indicatie voor een oprechte bekering vormt. Immers, u verbleef drie maanden in Griekenland en bent na twee maanden reeds gedoopt, waardoor kan worden aangenomen dat u zich eerder om opportunistische redenen heeft laten dopen (CGVS 2, p. 7). Bovendien heeft u amper voorbereidingen moeten treffen voor uw doopsel, kreeg u enkel een datum mee en kende u broeder P. en broeder M. slechts anderhalve maand op het moment van uw doop (CGVS 2, p. 6, p. 7; CGVS 3, p. 16). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u extreem snel na uw aankomst in Europa bent gedoopt. Deze vaststelling wordt kracht bij gezet doordat u niet wist wat de naam van de kerkgemeenschap in Griekenland was. U verklaart dat de kerkgemeenschap geen specifieke naam had (CGVS 2, p. 7). Echter, op uw doopattest staat de naam Bridge Way Church (CGVS 2, p. 7). Na onderzoek, zoals terug te vinden is in uw administratief dossier, blijkt dit om een kerkgemeenschap te gaan die zich bevindt in Texas in de Verenigde Staten. P. en R. V., twee personen die eveneens op uw doopattest vermeld staan, blijken twee missionarissen te zijn van deze gemeenschap die op dit moment in Griekenland verblijven. Dat u dan niet zou hebben geweten aan welke kerkgemeenschap deze personen verbonden waren, ondanks dat u broeder P. een paar keer gesproken heeft (CGVS 3, p. 16), is weinig plausibel. Van een oprecht gelovige kan op zijn minst worden verwacht dat hij weet bij welke kerkgemeenschap hij zich liet dopen. Het feit dat u een doopattest heeft neergelegd, alsook enkele foto's en een videofragment van uw doopsel, wil bovendien niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom."* De Raad merkt nog op dat een doop ook louter formeel en zonder oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde overtuiging kan plaatsvinden.

Bovendien kan aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering, wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, slechts een beperkt gewicht worden toegekend. Verzoeker toont ook niet aan dat de verklaring van "Worship & Grace" afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen en een ander licht zou werpen op de beoordeling van zijn vermeende bekering zoals *supra* uitvoerig uiteengezet.

Waar hij vreest dat de boodschappen over het christendom op zijn Facebook en Instagram onderschept kunnen worden door de Iraanse autoriteiten, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij verklaarde dat zijn Instagram account niet meer actief is. Het is de Raad niet duidelijk om welke reden verzoeker zou verklaren dat zijn account niet meer actief is, terwijl het in realiteit nog wel wordt bijgewerkt. Anderzijds legde hij wel enkele posts neer en dit naar eigen zeggen omdat zijn zus vanuit Iran screenshots zou hebben genomen (CGVS 2, p. 4). Samen met de commissaris-generaal kan de Raad daaruit een vermoeden afleiden dat verzoeker bepaalde informatie niet wenst te tonen. Bovendien komt het de Raad niet ernstig voor dat verzoeker tegelijk voorhoudt te vrezen voor de Iraanse autoriteiten maar bewust op sociale media zijn locatie heeft gewijzigd naar België zodat "iedereen weet dat hij in België is" (CGVS 3, 17). De Raad treedt de verdere motieven dienaangaande zoals weergegeven in de beslissing van de commissaris-generaal bij temeer nu zij niet weerlegd worden door verzoeker. De pertinente motieven daaromtrent luiden als volgt: *"Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u verschillende zaken wilt delen met uw vrienden over het christendom, kan worden opgemerkt dat u dit profiel pas aangemaakt*

heeft begin 2020, kort na uw aankomst in België (CGVS 1, p. 6). Hoewel uw profiel- en omslagfoto christelijk geïnspireerd zijn, dient te worden opgemerkt dat er amper christelijke boodschappen terug te vinden zijn. Als u, zoals u verklaarde, al een christelijk getinte boodschap post, blijkt deze bovendien niet openbaar voor iedereen die uw pagina raadpleegt. Bovendien stelt u niet veel Iraanse vrienden te hebben op dit account (CGVS 1, p. 6). Niets wijst er op dat deze Facebookpagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zou zijn. Vervolgens verwijst u naar uw Instagramaccount J.A., waar u naar eigen zeggen niet meer actief op bent (CGVS 1, p. 6). Hier kan weinig geloof aan worden gehecht, daar uw account nog steeds terug te vinden is. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat dit account nog steeds in gebruik is, gelet op de vermelding op uw startpagina dat u in België verblijft. Dat u dit onderweg reeds veranderd heeft, en dit bewust deed opdat uw familie niet meer zou worden lastiggevallen, kan niet weerhouden worden als afdoende uitleg (CGVS 3, p. 17). Opmerkelijk is dat u van dit account wel enkele posts kan neerleggen, omdat uw zus deze kon raadplegen vanuit Iran als één van uw volgers (CGVS 2, p. 4). Het vermoeden ontstaat dan ook dat deze pagina nog altijd in gebruik is en u doelbewust bepaalde informatie probeert af te schermen. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u een pseudoniem gebruikt voor deze pagina. Dat J. een verwijzing is naar uw eigen naam en uw vrienden u zo noemden, is geen indicatie opdat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw profiel (CGVS 2, p. 4). Evenmin reikt u concrete elementen aan dat dit wel zo zou zijn. Dat er een foto van u opstaat, alsook van uw ouders brengt geen ander licht op deze analyse. Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebook- en Instagrampagina reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran.”

De verklaring van zijn kerkgang in België doet evenmin afbreuk aan de *supra* vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers bekering tot het christendom. Verzoeker beperkt zich ertoe te verwijzen naar die verklaringen, zonder hier verder op in te gaan waardoor de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing niet weerlegd worden en worden bijgetreden door de Raad.

Inzake de kerkgang in België en verzoekers activiteiten op sociale media verwijst de Raad nog naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier die door verzoeker niet wordt weerlegt. Zo blijkt uit de “COI Focus Iran, behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” d.d. 30 maart 2020 (stuk 14, landeninformatie, blauwe map) dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat de Iraanse autoriteiten evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet weerlegt. Verzoeker toont daarenboven niet aan dat hij een verhoogd risicoprofiel zou hebben. Hierbij merkt de Raad op dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt voor zijn vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest, waardoor hij niet aantoonde bij terugkeer een groter risico te lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Verzoeker gaat tenslotte niet in op de vaststelling van de commissaris-generaal m.b.t. de foto die werd gevonden op het instagramprofiel van A.B., waar hij staat afgebeeld op de luchthaven van Imam Khomeini Airport City (stuk 12, landeninformatie, blauwe map CGVS). Het is opmerkelijk dat verzoeker hierop niet ingaat nu de commissaris-generaal op basis van die foto het vermoeden krijgt dat verzoeker bepaalde informatie over zijn vertrek en de omstandigheden van zijn vertrek verborgen wil houden. Dat verzoeker niet betwist informatie te hebben achter te houden doet mede afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad samenvattend dat verzoeker, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maakt. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag en de voorgehouden bevestiging tot het christendom van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.3.4.3. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker door de commissaris-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud werd hij de mogelijkheid geboden zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij werd gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de commissaris-generaal door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9. Waar verzoeker de Raad verzoekt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO